

danne bestemte Grænser for, hvilket Kvantum af Krudt og Petroleum, der maa opbevares i Bygninger paa Landet. Det var derfor med meget stor Interesse, at jeg hørte min Landsmand, det ærede Medlem fra Vrå (Brockenhuus-Schack). Jeg troede, at jeg hos det ærede Medlem skulde have faaet Oplysning om, hvad der er sket ude i Landet under de hidtil gældende Forhold, der have foranlediget, at man nu vil stride til en saadan Udvidelse af Politimyndigheden i disse Forhold. Jeg fik ingen saadan Begrundelse af den ærede Rigsdagsmand, der ellers i Reglen plejer at give gode Grunde for sine Meninger. Derimod lagde jeg Mærke til, at det ærede Medlem ikke mindre end 5 Gange sagde „det er naturligt“, at saadant noget sker. Ja, det afhænger jo ganske af, hvorledes man ser paa Befolkningen. Dersom man mener, at Befolkningen i alle Tilfælde skal sættes under Politiets specielle Tilsyn og Opsigt, saa er det naturligt, men jeg har nu ikke den Opfattelse. Jeg tror, at man skal betragte Landbefolkningen som myndige, fuldvoksne Mennesker, der vel vide, at naar de have Krudt og Petroleum, saa have de med brandfarlige Ting at bestille, og saa ville de vide at tage de Forholdsregler og Sikkerhedsforanstaltninger, som enhver fornuftig Mand plejer at tage i saadanne Tilfælde. Den ærede Taler maa ikke tro, at alle Politimestre ere saa ekspedite, som han synes at forudsætte. Den ærede Taler forudsætte, at det var den simpleste Ting at Verden, at naar man søgte Politimesteren om en saadan Tilladelse, saa fik man straks Svar, men jeg har et Eksempel fra Fyn paa, at en Politimester har ladet et Andragende ligge i 1½ Aar. Den ærede Taler maa ikke tro, at der er et saadant ekspedit Forhold mellem Politimesteren og Landbefolkningen, naar man søger Oplysning i et saadant specielt Forhold. Jeg holder ikke af at udvide Politimesterens Myndighed saaledes, da han saa altsaa ikke alene vil kunne stride ind og øve Kontrol hos Købmænd og andre handlende, men efter dette Forslag vil han jo ogsaa faa Lov til at stride ind i enhver Lejlighed hos enhver Mand for at se, om man har over det Kvantum Petroleum og Krudt, som denne Lov tilsteder. En saadan Foranstaltning ønsker jeg ikke, jeg tror ikke, det er den Vej, man skal gaa, og i Modsetning til det ærede Medlem fra Vrå finder jeg, at det er høist unaturligt. Med Hensyn til Krudt bemærkede den ærede Taler, at naar Skytteforeningerne havde Raad til at anskaffe Krudt, saa havde de ogsaa nok

Raad til at anskaffe „en Kasse“. Men det er jo ikke en Kasse, det drejer sig om; alene for Odense Skytteforening er det ca. 100 Kasser, og jeg har gjort det Regnestykke op for den ærede Rigsdagsmand, at det er ca. 600 Kr. alene for denne ene Forening. Og den ærede Taler veed, at Skytteforeningerne ikke have mange Midler at raade over, og de, hvorfra de have disse Midler, nemlig Tjenestekarle, ere ikke et Skatteobjekt, hvortil man skal gaa uden høj Grad af Nødvendighed. Men dertil kommer, at som Forholdet er nu, er det meget vanskeligt for Skytteforeningerne at komme i Besiddelse af det Krudt, de skulle benytte, og derfor ere de nødt til, naar de hente Krudt fra Hoveddepotet, at tage et større Kvantum Krudt med ad Gangen. Det er ikke den ærede Justitsminister ukendt, at det ved Politibestemmelserne for Jærnbanerne er forbudt at transportere Krudt med Banerne. Der er Skyttefredse, som ligge 4—5—6 Mil fra Odense; de kunne altsaa ikke faa det Kvantum Krudt, de skulle bruge, med Banerne, for de maa ikke befordre det, og de maa saa sende Vogn til Odense for at faa det eller ogsaa etablere Depoter i Landdistrikterne, hvor de kunne hente det Krudt, de skulle bruge. Derfor forekommer det mig, at der er god Grund til at advare imod saadanne Bestemmelser, som kunne blive meget generende. Naar man nu endvidere skal have Regler for, hvordan man skal befordre Krudt ogsaa paa Vogne, kan det meget let ske, at der kan komme saadanne strænge Regler, at man knap kan faa Krudt med Fragtmænd. Det er allerede vanskeligt, thi Fragtmænd og Dagvognskuste holde ikke af at have saadanne brandfarlige Ting med, for de have Passagerer med, som ryge Tobak, og de ere ikke altid ganske sikre med at kaste en Svovlstik og ligt fra sig i Vognen. Man skal altsaa selv leje Vogn og sende efter det Krudt, man skal bruge, og naar man saa faar Politianordninger med ret generende Bestemmelser om, hvordan man skal indrette en saadan Vogn eller lignende, saa tror jeg, at det er alt andet end naturligt at faa en saadan Bestemmelse indført, som her tilsigtes. Jeg haaber derfor, at man i et Udvalg skal komme til et andet Resultat, og det glæder mig at høre, at den ærede Justitsminister ikke i den Grad holder saa fast paa det, som her er vedtaget, at han ikke skulde være villig til at modtage forskellige Indskrænkninger i de foreslaede Bestemmelser. Hvorvidt et æret Medlem i det andet Ting har stemt for Lovens endelige Vedtagelse eller ej, har jeg virkelig ikke gjort mig den Ulejlighed at forespørge om, det har ikke stor Interesse, men det er jo en Udvej,